ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα) της 30ής Νοεμβρίου 1993 *

Στην υπόθεση Τ-78/92,

Αριστοτέλης Περάκης, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Romeldange (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τον Χαρίσιο Ταγαρά, δικηγόρο Θεσσαλονίκης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Evelyne Korn, 21, rue de Nassau,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπουμένου από τον Jorge Campinos, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τους Christian Pennera και Γιάννη Παντάλη, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κονοβουλίου,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση του προϊσταμένου του Ελληνικού Μεταφραστικού Τμήματος, που προκηρύχθηκε στις 8 Ιουλίου 1991, και αυτής περί του διορισμού άλλου υποψηφίου στην εν λόγω θέση,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, A. Saggio και C. P. Briët, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 15ης Ιουλίου 1993,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Ο προσφεύγων Αριστοτέλης Περάκης άρχισε να εργάζεται στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (στο εξής: Κοινοβούλιο) από την 1η Ιανουαρίου 1981, υπό την ιδιότητα του μεταφραστή. Με απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 1985, προήχθη στον βαθμό LA 4 της σταδιοδρομίας του αναθεωρητή. Διορίστηκε στο Ελληνικό Μεταφραστικό Τμήμα, το οποίο υπάγεται στη Γενική Διεύθυνση Μεταφράσεως και Γενικών Υπηρεσιών (ΓΔ VII).

2 Με την υπ' αριθ. 6776 ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως, της 8ης Ιουλίου 1991, η Αρμόδια για τους Διορισμούς Αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) κίνησε τη διαδικασία πληρώσεως της θέσεως του προϊσταμένου του Ελληνικού Μεταφραστικού Τμήματος, αρχικά με προαγωγή ή μετάθεση. Επτά υποψηφιότητες, μεταξύ των οποίων αυτή του προσφεύγοντος, κρίθηκαν παραδεκτές βάσει της προαγωγής.

3 Οι υποψηφιότητες εξετάστηκαν από τον Διευθυντή της Μεταφράσεως (στο εξής: Διευθυντής) Wilson, ο οποίος συζήτησε, κατά τη διάρκεια συνεντεύξεως, με πέντε από τους επτά υποψηφίους, μεταξύ των οποίων ήταν ο Α. Περάκης. Όσον αφορά τους δύο άλλους υποψηφίους, οι οποίοι την εποχή εκείνη απουσίαζαν με άδεια, η συνομιλία αυτή πραγματοποιήθηκε τηλεφωνικώς. Μετά το πέρας της συγκριτικής αυτής εξετάσεως, ο Διευθυντής απηύθυνε έγγραφη γνώμη στη Γενική Διευθύντρια Μεταφράσεως και Γενικών Υπηρεσιών (στο εξής: Γενική Διευθύντρια) De Enterria, με την οποία πρότεινε να διοριστεί ένας από τους υποψηφίους αυτούς, ο Κ., στην προς πλήρωση θέση. Στην έγγραφη γνώμη του, διατύπωσε την ακόλουθη παρατήρηση ως προς τον Α. Περάκη: «Υπήρξε ένας από τους πρώτους αναθεωρητές του τμήματος και συμμετείχε πλήρως στις διοικητικές εργασίες κατά τα πρώτα χρόνια, όταν το τμήμα αντιμετώπιζε δυσκολίες "εκκινήσεως". Διαθέτει πείρα ορισμένων ετών στην υπηρεσία Συνοπτικών Πρακτικών. Από τότε που επέστρεψε στο τμήμα, δεν συμμετέσχε στην κατανομή της εργασίας, ούτε διατέλεσε επικεφαλής ομάδας στο Στρασβούργο, μετά από διαφωνία του με τον προϊστάμενο του τμήματος. Διατέλεσε μέλος πολλών εξεταστικών επιτροπών διαγωνισμών. Φαίνεται να διαθέτει οργανωτικά προσόντα, μολονότι οι παρεμβάσεις του στον τομέα αυτό τελευταία δεν υπήρξαν ιδιαίτερα επιτυχείς. Θα ήταν αμφιλεγόμενος υποψήφιος, σε μια εποχή που το τμήμα έχει μάλλον ανάγκη αμβλύνσεως ορισμένων εντάσεων του παρελθόντος.» Η De Enterria, από την πλευρά της, συνομίλησε με τέσσερις από τους επτά υποψηφίους (τους Κ., Δ., Μ. και Π.). Ο προσφεύγων δεν είχε παρόμοια συνομιλία. Μετά την εξέταση των υποψηφιοτήτων, η De Enterria συνέταξε γνώμη απευθυνομένη στον Γενικό Διευθυντή Προσωπικού, Προϋπολογισμού και Οικονομικών. Στην εν λόγω γνώμη ανέλυε τα αντίστοιχα προσόντα των υποψηφίων και επικροτούσε, ειδικότερα, την αξιολόγηση στην

οποία προέβη ο Διευθυντής ως προς την υποψηφιότητα του Α. Περάκη, εκφραζομένη ως εξής: «Ο Α. Περάκης υπήρξε ένας από τους πρώτους αναθεωρητές του τμήματος και συμμετείχε πλήρως στις διοικητικές εργασίες κατά τα πρώτα χρόνια, όταν το τμήμα αντιμετώπιζε δυσκολίες "εκκινήσεως". Διαθέτει πείρα ορισμένων ετών στην υπηρεσία Συνοπτικών Πρακτικών. Από τότε που επέστρεψε στο τμήμα, δεν συμμετέσχε στη κατανομή της εργασίας, ούτε διατέλεσε επικεφαλής ομάδας στο Στρασβούργο. Διατέλεσε μέλος πολλών εξεταστικών επιτροπών διαγωνισμών. Από την πείρα του θα έπρεπε να έχει αποκτήσει οργανωτικά προσόντα, αλλά οι παρεμβάσεις του στον τομέα αυτό τελευταία δεν υπήρξαν ιδιαίτερα επιτυχείς και προκάλεσαν σοβαρές αμφιβολίες και για τις ικανότητές του και για το πνεύμα συνεργασίας του.» Τέλος, πρότεινε να διοριστεί στην προς κάλυψη θέση ο ήδη προταθείς από τον Διευθυντή υποψήφιος. Ένας φάκελος περιέχων την διατυπωθείσα από τη Γενική Διευθύντρια γνώμη καθώς και τον πίνακα των βαθμών που υπήρχαν στις εκθέσεις βαθμολογίας όλων των υποψηφίων διαβιβάστηκε στον Γενικό Γραμματέα του Κοινοβουλίου, ο οποίος υπέβαλε επίσημη πρόταση στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου, υπό την ιδιότητά του της ΑΔΑ, περί του διορισμού του ιδίου αυτού υποψηφίου. Η εν λόγω πρόταση συνοδευόταν από τον προαναφερθέντα φάκελο. Ο Πρόεδρος αποφάσισε να προαχθεί ο Κ. στη θέση του προϊσταμένου του Ελληνικού Μεταφραστικού Τμήματος, με απόφαση της 5ης Νοεμβρίου 1991. Στις 27 Νοεμβρίου 1991, γνωστοποιήθηκε στον Α. Περάκη η απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του με τυποποιημένο έγγραφο και, στις 27 Ιανουαρίου 1992, αναρτήθηκε στους πίνακες ανακοινώσεων προς το προσωπικό του Κοινοβουλίου η απόφαση περί διορισμού του Κ. στην εν λόγω θέση.

4 Στις 24 Φεβρουρίου 1992, ο Α. Περάκης κατέθεσε διοικητική ένσταση κατά των δύο προαναφερθεισών αποφάσεων περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του και διορισμού του Κ. αντιστοίχως. Η ένσταση αυτή απορρίφθηκε με απόφαση του Προέδρου του Κοινοβουλίου της 25ης Ιουνίου 1992.

5 Με προσφυγή που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Σεπτεμβρίου 1992, ο Α. Περάκης ζήτησε την ακύρωση των ανωτέρω αποφάσεων, περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του και περί διορισμού του Κ. στη θέση του προϊσταμένου του Ελληνικού Μεταφαστικού τμήματος. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 15 Ιουλίου 1993.

Αιτήματα των διαδίκων

6 Με την προσφυγή του, ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις του Κοινοβουλίου,

— να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο να του καταβάλει λόγω ικανοποιήσεως ηθικής βλάβης 1 ECU και, επικουρικώς (στην περίπτωση που δεν ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις), 200 000 βελγικά φράγκα (BFR),

— να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Με το υπόμνημα απαντήσεώς του, ο προσφεύγων ζητεί, όσον αφορά το αίτημά του επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης, από το Πρωτοδικείο:

— να υποχρεώσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να του καταβάλει, λόγω ηθικής βλάβης, 100 000 FB και, επικουρικώς (στην περίπτωση που δεν ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις), 300 000 BFR.

Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να απορρίψει τα αιτήματα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης,

— να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως

7 Προς στήριξη του αιτήματός του ακυρώσεως, ο προσφεύγων προβάλλει τέσσερις λόγους, στηριζομένους αντίστοιχα στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως των υπαλλήλων σε σχέση με το δικαίωμα ακροάσεως, στην προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και στην παράβαση του άρθρου 26 του

Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), σχετικά με τον ατομικό φάκελο των υπαλλήλων, στην παράβαση του άρθρο 45 του ΚΥΚ, επιβάλλοντος συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων για τους σκοπούς της προαγωγής και, τέλος, στην ανεπαρκή αιτιολογία.

Ως προς τον λόγο που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως των υπαλλλήλων σε σχέση με το δικαίωμα ακροάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

8 Στα πλαίσια του πρώτου αυτού λόγου, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι δεν έτυχε, αντίθετα προς άλλους υποψηφίους, συνεντεύξεως με τη Γενική Διευθύντρια του «στέρησε τη δυνατότητα να εκθέσει τα προσόντα και τις ικανότητές του και να υποστηρίξει την υποψηφιότητά του ενώπιον του προσώπου που ήταν κατ' εξοχήν αρμόδιο να λάβει την απόφαση για την επίδικη προαγωγή».

9 Η παράλειψη αυτή της διοικήσεως συνιστά, κατά τον προσφεύγοντα, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως σε συνδυασμό με το δικαίωμα ακροάσεως, καθώς και προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως αυτοτελώς. Ο προσφεύγων στηρίζεται στην απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 1992, Τ-52/90, Volger κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1992, σ. II-121), με την οποία το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ο αποκλεισμός υποψηφίου από τις συνεντεύξεις με τον υπεύθυνο της οικείας υπηρεσίας, οι οποίες προβλέπονται από την ΑΔΑ στα πλαίσια διαδικασίας μεταθέσεως-προαγωγής, στερούσε τον ενδιαφερόμενο «της εγγυήσεως μιας πραγματικής συγκριτικής εξετάσεως της υποψηφιότητάς του από την ΑΔΑ» (σκέψη 29).

10 Στην παρούσα υπόθεση, ο προσφεύγων αναφέρει ότι το αποφασιστικό στάδιο της διαδικασίας επιλογής εξελίχθηκε ενώπιον της Γενικής Διευθύντριας. Πράγματι, το στάδιο αυτό αποτελούσε το ανώτερο ιεραρχικώς επίπεδο στο οποίο μπορεί, κατά τον προσφεύγοντα, να εκτιμηθεί αν η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως και το δικαίωμα ακροάσεως έγιναν σεβαστά, καθόσον δεν υπήρξε συνέντευξη των υποψηφίων με τον Γενικό Γραμματέα. Εξάλλου, τόσο ο Γενικός Γραμματέας, κατά την υποβολή της προτάσεώς του στον Πρόεδρο, όσο και ο ίδιος ο Πρόεδρος, κατά τη λήψη της αποφάσεως προαγωγής, στηρίχθηκαν σε πολύ μεγάλο βαθμό στη διατυπωθείσα από τη Γενική Διευθύντρια γνώμη.

Όσον αφορά τις συναντήσεις με τον Διευθυντή, ο προσφεύγων ισχυρίζεται, επικουρικώς, ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι αυτές αποτελούσαν μέρος της διαδικασίας, πράγμα το οποίο αμφισβητεί, η διοίκηση, πάντως, παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως αποκλείοντάς τον από τις συνεντεύξεις με τη Γενική Διευθύντρια, βάσει ακριβώς της διατυπωθείσας από τον Διευθυντή γνώμης υπό συνθήκες, κατ' αυτόν, αντικανονικές, δεδομένου ότι δύο από τους υποψηφίους είχαν τύχει τηλεφωνικής μόνο ακροάσεως. Επιπλέον, ο προσφεύγων ανέφερε, κατά τη συνεδρίαση, χωρίς να διαψευσθεί από το καθού, ότι υποψήφιοι των οποίων η έκθεση βαθμολογίας υστερούσε της δικής του είχαν τύχει συνεντεύξεως με τη Γενική Διευθύντρια.

11 Το καθού αμφισβητεί το βάσιμο του πρώτου αυτού λόγου. Ισχυρίζεται ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας επιλογής, όλοι οι υποψήφιοι έτυχαν ακροάσεως από την ιεραρχικά ανώτερη αρμοδία αρχή. Πράγματι, ο Διευθυντής είχε συνομιλία με όλους τους υποψηφίους, επικοινωνώντας ακόμη και τηλεφωνικώς με δύο από αυτούς, οι οποίοι υπήγοντο στη διοικητική μονάδα του και την εποχή εκείνη απουσίαζαν με άδεια εκτός Λουξεμβούργου. Ως προς αυτό, το καθού αναφέρει ότι η εκτίμηση των προσόντων πραγματοποιείται πρωτίστως εντός της οικείας υπηρεσίας και ότι όλοι οι ιεραρχικώς ανώτεροι που καλούνται να αποφανθούν συμμετέχουν στη διαδικασία προαγωγής, χωρίς ο διοικητικός βαθμός τους να μπορεί να επηρεάσει το κύρος των συνεντεύξεών τους με τους υποψηφίους. Επιπλέον, παρατηρεί ότι, σε καθένα από τα διαφορετικά στάδια της συγκριτικής εξετάσεως των υποψηφιοτήτων, περιλαμβανομένου και αυτού ενώπιον της ΑΔΑ, η επιλογή υπέρ του ενός ή του άλλου υποψηφίου θα μπορούσε να διαφέρει.

12 Εξάλλου, το Κοινοβούλιο ανέφερε κατά τη συνεδρίαση ότι, ακόμη και αν, φαινομενικά, ο προσφεύγων έτυχε διαφορετικής μεταχειρίσεως από τους υποψηφίους που προσεκλήθησαν σε συνέντευξη με τη Γενική Διευθύντρια, δεν απέδειξε ότι θα μπορούσε να προσκομίσει κατ' αυτή τη συνέντευξη ακριβή συμπληρωματικά στοιχεία που να μπορούν να μεταβάλουν την εκτίμηση όσον αφορά την υποψηφιότητά του.

Η κρίση του Πρωτοδικείου

13 Πρέπει να υπομνησθεί, εκ προοιμίου, ότι, κατά το άρθρο 45, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, η προαγωγή «γίνεται αποκλειστικά με επιλογή μεταξύ των υπαλλήλων που έχουν συμπληρώσει έναν ελάχιστον χρόνο υπηρεσίας στον βαθμό τους, μετά από συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων που έχουν σειρά προαγωγής, καθώς και των εκθέσεων για τους υπαλλήλους αυτούς».

14 Απ' αυτό σαφώς προκύπτει ότι, στα πλαίσια διαδικασίας προαγωγής και, κατά τρόπο ανάλογο, μεταθέσεως, η ΑΔΑ υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη τις εκθέσεις βαθμολογίας και τα αντίστοιχα προσόντα των προακτέων υποψηφίων. Προς τούτο, διαθέτει την εκ του ΚΥΚ εξουσία να προβαίνει στη συγκριτική εξέταση των εν λόγω εκθέσεων και προσόντων σύμφωνα με τη διαδικασία ή τη μέθοδο που αυτή κρίνει ως την καταλληλότερη, σύμφωνα με πάγια νομολογία [βλ. ιδίως τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 1976, 62/75, De Wind κατά Επιτροπής, Rec. 1976, σ. 1167, σκέψη 17 (υφίσταται μόνο συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά: Συλλογή τόμος 1976, σ. 423), και του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1992, Τ-53/91, Mergen κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2041, σκέψη 30].

15 Ειδικότερα, στην ΑΔΑ εναπόκειται, καθώς και στους διαφόρους ιεραρχικώς ανωτέρους των οποίων ζητείται η γνώμη κατά τη διάρκεια της εν λόγω διαδικασίας προαγωγής ή μεταθέσεως, να εκτιμά σε κάθε στάδιο της εξετάσεως των υποψηφιοτήτων αν συντρέχει λόγος να συγκεντρωθούν στο στάδιο αυτό συμπληρωματικές πληροφορίες ή στοιχεία εκτιμήσεως διά της πραγματοποιήσεως συνεντεύξεως με όλους τους υποψηφίους ή μόνο με ορισμένους από αυτούς, προκειμένου να αποφανθεί έχοντας πλήρη γνώση του θέματος. Αυτή η εξουσία εκτιμήσεως, η οποία έγινε δεκτή από το Δικαστήριο, όσον αφορά διαδικασία προσλήψεως ή μετατάξεως, με την απόφαση της 30ής Μαΐου 1984, 111/83, Picciolo κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1984, σ. 2323, σκέψεις 10 έως 13), πρέπει κατά μείζονα λόγο να αναγνωρίζεται στη διοίκηση στα πλαίσια διαδικασίας προαγωγής ή μεταθέσεως κατά την οποία, όπως στην παρούσα περίπτωση, οι υποψήφιοι, ήδη υπηρετούντες στο υπό κρίση όργανο, είναι γνωστοί στις υπηρεσίες του. Κατ' αρχήν, οι υποψήφιοι δεν μπορούν, επομένως, να ισχυρίζονται ότι αυτοδικαίως τυγχάνουν συνεντεύξεως. Μόνο στην ειδική περίπτωση κατά την οποία η ΑΔΑ αποφάσισε να προβεί στην επιλογή της κατόπιν, ιδίως, συνεντεύξεως όλων των υποψηφίων με έναν υπεύθυνο της υπηρεσίας, στην οποία υπάγεται η προς κάλυψη θέση, εναπόκειται σ' αυτήν να φροντίσει ώστε κάθε υποψήφιος να τύχει αυτής της συνεντεύξεως κατά τη διάρκεια της εν λόγω διαδικασίας, ώστε αυτή να μπορεί πράγματι να εξετάσει την υποψηφιότητά του έχοντας όλα τα στοιχεία εκτιμήσεως επί των οποίων είχε την πρόθεση να στηρίξει την επιλογή της, όπως προκύπτει από την απόφαση Volger κατά Κοινοβουλίου (σκέψεις 27 και 29).

16 Εντούτοις, η αναγνωριζομένη συνεπώς στη διοίκηση διακριτική εξουσία περιορίζεται από την ανάγκη να διεξαχθεί η συγκριτική εξέταση των υποψηφιοτήτων επιμελώς και αμερολήπτως, προς το συμφέρον της υπηρεσίας και σύμφωνα με την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των υπαλλήλων, διατυπωμένη κατά τρόπο γενικό στο άρθρο 5, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, το οποίο αναφέρει: «Οι υπάλληλοι που ανήκουν στην ίδια κατηγορία ή στον ίδιο κλάδο υπόκεινται αντίστοιχα στις ίδιες προϋποθέσεις προσλήψεως και εξελίξεως της σταδιοδρομίας.» Στην πράξη, η συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων πρέ-

πει, επομένως, να διεξάγεται επί ίσης βάσεως και αφού ληφθούν υπόψη συγκρίσιμες πηγές πληροφορήσεως και πληροφορίες, όπως το Δικαστήριο έκρινε με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 1964, 97/63, De Pascale κατά Επιτροπής, [Rec. 1964, σ. 1011, 1037 (υφίσταται μόνο συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά: Συλλογή τόμος 1954-1956, σ. 1165)].

17 Στην παρούσα υπόθεση, πρέπει επομένως να αποδειχθεί αν, ενόψει των αρχών που μόλις εκτέθηκαν, η διαδικασία εξετάσεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος πρέπει να θεωρηθεί ως πάσχουσα ελάττωμα, όπως αυτός το υποστηρίζει, λόγω του ότι δεν έτυχε συνομιλίας με τη Γενική Διευθύντρια, αντίθετα απ' ό,τι συνέβη με τέσσερις από τους έξι άλλους προαγωγίμους υποψηφίους, ιδίως τον τελικώς προαχθέντα υποψήφιο. Προς τούτο, πρέπει να ελεγχθεί, κατ' αρχάς, αν η ΑΔΑ, στα πλαίσια της διαδικασίας της συγκριτικής εξετάσεως των υποψηφιοτήτων που είχε καθορίσει εν προκειμένω, απέβλεπε στο να τύχει έκαστος των υποψηφίων συνεντεύξεως με τη Γενική Διευθύντρια. Στην περίπτωση που η ΑΔΑ δεν είχε αυτή την πρόθεση, έχει σημασία, όμως, να εξακριβωθεί αν η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος εξετάστηκε από τη Γενική Διευθύντρια υπό συνθήκες μη εισάγουσες διακρίσεις, δηλαδή βάσει πληροφοριών και στοιχείων εκτιμήσεως που είναι δυνατόν να συγκριθούν με αυτά επί των οποίων αυτή βασίστηκε όσον αφορά τους τέσσερις υποψηφίους με τους οποίους είχε συνέντευξη.

18 Πρώτον, όσον αφορά το ερώτημα αν η διαδικασία εξετάσεως των υποψηφιοτήτων που καθορίστηκε από την ΑΔΑ τηρήθηκε έναντι του προσφεύγοντος, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι κανένα στοιχείο του φακέλου δεν επιτρέπει να εικασθεί ότι η αρχή αυτή είχε την πρόθεση να στηρίξει την εκτίμησή της των συγκρινομένων προσόντων των υποψηφίων ιδίως σε συνέντευξη εκάστου εξ αυτού με τη Γενική Διευθύντρια. Υπό το πρίσμα αυτό, η παρούσα διαφορά διαφέρει από τα πραγματικά περιστατικά για τα οποία πρόκειται στην προαναφερθείσα απόφαση Volger κατά Κοινοβουλίου, την οποία επικαλείται ο προσφεύγων. Πράγματι, στην παρούσα υπόθεση, σαφώς προκύπτει από την απόφαση του Προέδρου του Κοινοβουλίου της 25ης Ιουνίου 1992, περί απορρίψεως της ενστάσεως, ότι η ΑΔΑ εξέδωσε τις προσβαλλόμενες αποφάσεις σύμφωνα με τη διαδικασία που αυτή είχε την πρόθεση να ακολουθήσει, δηλαδή κατόπιν προτάσεως υποβληθείσας από τον Γενικό Γραμματέα μετά από διαβούλευση των υπευθύνων των υπηρεσιών στις οποίες ανήκε η προς κάλυψη θέση, εν προκειμένω του Διευθυντή της Μεταφράσεως και της Γενικής Διευθύντριας της Μεταφράσεως και των Γενικών Υπηρεσιών. Με την ίδια αυτή απόφαση, η ΑΔΑ ρητώς τονίζει συναφώς ότι ο Διευθυντής άκουσε όλους τους υποψηφίους στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας. Φαίνεται έτσι, αντιθέτως, ότι η έλλειψη μνείας της συνεντεύξεως με τον Γενικό Διευθυντή, στην εν λόγω απάντηση επί της ενστάσεως, επιβεβαιώνει ότι η ΑΔΑ δεν είχε προβλέψει ότι όλοι οι ενδιαφερόμενοι έπρεπε να τύχουν αυτής της συνεντεύξεως. Επομένως, στη Γενική Διευθύντρια και μόνο εναπόκειτο να εκτιμήσει τη σκοπιμότητα της

συγκεντρώσεως συμπληρωματικών στοιχείων εκτιμήσεως από τον ένα ή τον άλλο υποψήφιο κατά τη διάρκεια συνεντεύξεως.

19 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξακριβωθεί, δεύτερον, αν η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος εξετάστηκε από τη Γενική Διευθύντρια βάσει πληροφοριών που μπορούν να συγκριθούν προς αυτές τις οποίες διέθετε ως προς τους υποψηφίους, όπως ήταν ο τελικώς προαχθείς Κ., με τους οποίους είχε συνέντευξη. Από τον φάκελο της υποθέσεως προκύπτει συναφώς ότι η Γενική Διευθύντρια ήταν σε θέση να στηρίξει την εκτίμησή της στη διατυπωθείσα από τον Διευθυντή γνώμη μετά από συνέντευξη με όλους τους υποψηφίους, συμπεριλαμβανομένου του προσφεύγοντος, καθώς και, ενδεχομένως, στη συγκριτική εξέταση των εκθέσεων βαθμολογίας τους ή των ατομικών φακέλων τους, που ήταν στη διάθεσή της. Βάσει των διαφόρων αυτών στοιχείων, μπόρεσε να εκτιμήσει την ανάγκη να ακούσει ορισμένους από τους υποψηφίους, προκειμένου να συμπληρώσει της πληροφορίες της ή, όπως το καθού αναφέρει στο υπόμνημά του αντικρούσεως, να «αξιολογήσει ειδικότερα την πρόταση του Διευθυντή». Κατά τις ήδη ανωτέρω εκτεθείσες αρχές, η Γενική Διευθύντρια διέθετε διακριτική εξουσία στο πλαίσιο της εκτιμήσεως αυτής και δεν ήταν υποχρεωμένη να βασιστεί αποκλειστικά στους βαθμούς που είχαν λάβει οι ενδιαφερόμενοι στις εκθέσεις βαθμολογίας τους, όπως εξάλλου ρητώς προκύπτει από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, που αναφέρθηκε πιο πάνω. Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, η Γενική Διευθύντρια νομίμως μπόρεσε, επομένως, να κρίνει ότι ορισμένοι υποψήφιοι, η βαθμολογία των οποίων υστερούσε της δικής του, έπρεπε να τύχουν ακροάσεως. Ομοίως, έκρινε ότι διέθετε επαρκείς πληροφορίες για τον προσφεύγοντα, χωρίς να υπερβεί τα όρια της εξουσίας της εκτιμήσεως.

20 Πράγματι, λαμβάνοντας υπόψη τις αρχές που είναι συναφείς με τη λειτουργία κάθε ιεραρχικώς διαρθρωμένης διοικήσεως και την αυτοτέλεια της διοικήσεως στα πλαίσια της οργανώσεως και της λειτουργίας των υπηρεσιών της, η Γενική Διευθύντρια, κατά τη φυσιολογική ροή των πραγμάτων, βασίμως μπορούσε να στηριχθεί ιδίως στη γνώμη του Διευθυντή όσον αφορά την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος, ο οποίος υπαγόταν στις υπηρεσίες του ιδίου αυτού Διευθυντή, ο οποίος ήταν ο δεύτερος βαθμολογητής του. Επομένως, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να προσαφθεί στη Γενική Διευθύντρια ότι έλαβε υπόψη τη γνώμη αυτή, η οποία εξάλλου δεν τη δέσμευε, και ότι συνέχισε επί της βάσεως αυτής τη συγκριτική εξέταση των υποψηφιοτήτων. Υπό το πρίσμα αυτό, πρέπει να σημειωθεί ότι το προβληθέν επικουρικώς από τον προσφεύγοντα επιχείρημα, κατά το οποίο η Γενική Διευθύντρια δεν μπορούσε να τον αποκλείσει από τις συνεντεύξεις στηριζομένη ακριβώς στη διατυπωθείσα από τον Διευθυντή γνώμη, για τον λόγο ότι η συνέντευξη την οποία είχε ο τελευταίος με δύο από τους υποψηφίους πραγματοποιήθηκε τηλεφωνικώς, δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Αρκεί να αναφερθεί συναφώς ότι ο προσφεύγων, ο οποίος είχε ο ίδιος συνέντευξη με τον Διευθυντή, δεν έχει κανένα συμφέρον να ισχυρίζεται ότι άλλοι

υποψήφιοι δεν είχαν παρόμοια συνέντευξη, καθόσον το γεγονός αυτό δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να τον βλάψει και, συνεπώς, να επηρεάσει το περιεχόμενο των προσβαλλομένων αποφάσεων.

21 Εξάλλου, στα πλαίσια της ίδιας συλλογιστικής, το ενυπάρχον στην άποψη του προσφεύγοντος επιχείρημα, κατά το οποίο μία συνέντευξη με τη Γενική Διευθύντρια θα του είχε επιτρέψει όχι μόνο να υποστηρίξει την υποψηφιότητά του, αλλά και να διορθώσει ορισμένα αποφασιστικά στοιχεία, εσφαλμένα κατ' αυτόν, περιληφθέντα στη γνώμη του Διευθυντή και επαναληφθέντα από τη Γενική Διευθύντρια στη δική της έγγραφη γνώμη, επικαλύπτεται μερικώς από τον δεύτερο λόγο που στηρίζεται στην προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και την παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ. Επομένως, θα εξετασθεί μαζί με τον δεύτερο λόγο.

22 Επομένως, δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι, λόγω μη συνεντεύξεως του προσφεύγοντος με τη Γενική Διευθύντρια, η υποψηφιότητά του εξετάστηκε υπό συνθήκες εισάγουσες δυσμενείς διακρίσεις σε σχέση προς αυτές των οποίων έτυχαν οι υποψήφιοι που κλήθηκαν σε αυτή τη συνέντευξη. Επομένως, ο πρώτος λόγος, στηριζόμενος στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως σε σχέση με το δικαίωμα ακροάσεως, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Ως προς τον λόγο που στηρίζεται στην προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και την παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ

Επιχειρήματα των διαδίκων

23 Προς στήριξη του δευτέρου αυτού λόγου, ο προσφεύγων υποστηρίζει στο δικόγραφο της προσφυγής ότι δεν κλήθηκε σε συνέντευξη από τη Γενική Διευθύντρια λόγω ορισμένων δυσμενών κρίσεων για την επαγγελματική ικανότητά του. Δεδομένου ότι δεν γνώριζε ούτε τις πηγές ούτε τα στοιχεία στα οποία στηρίχθηκαν αυτές οι κρίσεις, δεν ήταν σε θέση να τις αντικρούσει. Συνεπώς, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις έπρεπε να ακυρωθούν για τον λόγο ότι προσέβαλαν τα δικαιώματά του άμυνας.

24 Με το υπόμνημα απαντήσεως, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι από το υπόμνημα αντικρούσεως προκύπτει ότι ο Διευθυντής και η Γενική Διευθύντρια είχαν διατυπώσει δυσμενείς κρίσεις ως προς αυτόν, αντιφάσκουσες προς τις δύο τελευταίες εκθέσεις βαθμολογίας του. Οι διατυπωθείσες γνώμες, οι οποίες περιελάμβαναν τις εν λόγω κρίσεις που αφορούσαν ειδικότερα τις οργανωτικές ικανότητές του, δεν του κοινοποιήθηκαν πριν την κατάθεση του υπομνήματος αντικρούσεως και δεν καταχωρήθηκαν στον ατομικό φάκελό του, αντίθετα προς τις διατάξεις του άρθρου 26 του ΚΥΚ. Επομένως, αυτές οι γνώμες δεν είναι δυνατό να του αντιτάσσονται. Ο προσφεύγων συνάγει από αυτό ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις, οι οποίες κατ' αυτόν βασίζονται στις ίδιες αυτές γνώμες, πρέπει να ακυρωθούν, κατ' εφαρμογή των αρχών που διατυπώθηκαν

με την απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Φεβρουαρίου 1971, 21/70, Rittweger κατά Επιτροπής [Rec. 1971, σ. 7, σκέψεις 39 έως 41 (υφίσταται μόνο συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά: Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 675)].

25 Το καθού θεωρεί ότι οι ανωτέρω γνώμες συνιστούν προπαρασκευαστικά, εσωτερικά της διαδικασίας προαγωγής έγγραφα. Η σημασία τους περιορίζεται στην εν λόγω διαδικασία και οι κρίσεις τις οποίες περιέχουν δεν διέπονται, επομένως, από το άρθρο 26 του ΚΥΚ. Οι κρίσεις αυτές συνιστούν αδιαχώριστο σύνολο και δεν έπρεπε να ανακοινωθούν στους ενδιαφερομένους, προκειμένου να διαφυλαχθεί το αναγκαίο απόρρητο προς το συμφέρον τόσο της εύρυθμης λειτουργίας της υπηρεσίας όσο και των υποψηφίων.

Κρίση του Πρωτοδικείου

26 Το άρθρο 26 του ΚΥΚ αναφέρει ότι ο ατομικός φάκελος του υπαλλήλου πρέπει να περιέχει «α) (ιδίως) όλες τις εκθέσεις που αφορούν την ικανότητα, την απόδοση ή τη συμπεριφορά του» και «β) τις παρατηρήσεις που έχουν διατυπωθεί από τον υπάλληλο για τα έγγραφα αυτά». Το ίδιο αυτό άρθρο ορίζει ότι «το όργανο δεν δύναται ούτε να αντιτάξει στον υπάλληλο ούτε να επικαλεσθεί εναντίον του έγγραφα, τα οποία αναφέρονται στην ανωτέρω περίπτωση α', αν δεν του έχουν κοινοποιηθεί πριν από την ταξινόμησή τους». Κατά το άρθρο 43 του ΚΥΚ, η περιοδική έκθεση επί της ικανότητας, της αποδόσεως και της συμπεριφοράς στην υπηρεσία κάθε υπαλλήλου γνωστοποιείται στον ενδιαφερόμενο, ο οποίος «έχει την ευχέρεια να επισυνάπτει κάθε παρατήρηση που θεωρεί χρήσιμη».

27 Κατά πάγια νομολογία, οι προαναφερθείσες διατάξεις έχουν ως σκοπό να διασφαλίζουν το δικαίωμα άμυνας του υπαλλήλου αποφεύγοντας όπως οι αποφάσεις που λαμβάνονται από την ΑΔΑ και θίγουν την υπηρεσιακή του κατάσταση και τη σταδιοδρομία του στηρίζονται σε αφορώντα τη συμπεριφορά του στοιχεία τα οποία δεν μνημονεύονται στον ατομικό του φάκελο. Από αυτό προκύπτει ότι απόφαση που στηρίζεται σε τέτοια στοιχεία αντίκειται στις εγγυήσεις του ΚΥΚ και πρέπει να ακυρωθεί ως ληφθείσα κατόπιν διαδικασίας στερουμένης νομιμότητας (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου Rittweger κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψεις 29 έως 41, της 28ης Ιουνίου 1972, 88/71, Brasseur κατά Κοινοβουλίου, Rec. 1972, σ. 499, σκέψεις 9 έως 11, της 12ης Φεβρουαρίου 1987, 233/85, Bonino κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 739, σκέψη 11, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Δεκεμβρίου 1990, Τ-82/89, Marcato κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-735, σκέψη 78).

28 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι προαναφερθείσες διατάξεις δεν αφορούν, καταρχήν, τις γνώμες που διατύπωσαν οι ιεραρχικώς ανώτεροι, των οποίων ζητήθηκε η άποψη στο πλαίσιο της διαδικασίας προαγωγής ή μεταθέσεως. Πράγματι, αυτές οι γνώμες δεν πρέπει να γνωστοποιούνται στους υποψηφίους τους οποίους αφορούν, στο μέτρο που περιλαμβάνουν μόνο συγκριτική εκτίμηση των προσόντων τους, στηριζομένη σε πραγματικά στοιχεία αναφερόμενα στον ατομικό φάκελό τους ή κοινοποιηθέντα στους ενδιαφερομένους, οι οποίοι, εξ αυτού του γεγονότος, είχαν ήδη τη δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους. Επομένως, η σημασία των εν λόγω γνωμών περιορίζεται στην εν λόγω διαδικασία διορισμού. Εκφράζουν την εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει η διοίκηση στο θέμα αυτό και δεν εμπίπτουν στις διατάξεις του άρθρου 26 του ΚΥΚ, που αποσκοπούν στη διασφάλιση του δικαιώματος άμυνας του υπαλλήλου και στο να καταστεί δυνατό στη διοίκηση με τον τρόπο αυτό να αποφανθεί έχοντας πλήρη γνώση του θέματος.

29 Εντούτοις, αυτό δεν συμβαίνει όταν οι εν λόγω γνώμες περιέχουν επίσης, εκτός των εκτιμήσεων που απορρέουν από τη συγκριτική εξέταση των υποψηφιοτήτων, στοιχεία που αφορούν την ικανότητα, την απόδοση ή τη συμπεριφορά υποψηφίου, τα οποία δεν είχαν προηγουμένως περιληφθεί στον ατομικό φάκελό του. Σε παρόμοια περίπτωση, το προαναφερθέν άρθρο 26 επιβάλλει στη διοίκηση να καταχωρεί τα εν λόγω στοιχεία στον ατομικό φάκελο του ενδιαφερομένου, όπως το έκρινε το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση Bonino κατά Επιτροπής, σκέψη 12. Εντούτοις, πρέπει να σημειωθεί ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία, η μη γνωστοποίηση των ιδίων αυτών στοιχείων στον ενδιαφερόμενο, προκειμένου να καταστεί δυνατό σ' αυτόν να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, μπορεί να καταστήσει άκυρες τις αποφάσεις περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του και διορισμού άλλου υποψηφίου μόνο αν αυτές «άσκησαν καθοριστική επιρροή στην πραγματοποιηθείσα από την ΑΔΑ επιλογή» (βλ. τις προαναφερθείσες αποφάσεις Rittweger κατά Επιτροπής, σκέψη 35, και Brasseur κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 18). Στη διοίκηση εναπόκειται να αποδείξει ότι αυτή η παράλειψη δεν άσκησε καθοριστική επιρροή στην πραγματοποιηθείσα από την ΑΔΑ επιλογή.

30 Ενόψει των αρχών που μόλις εκτέθηκαν, πρέπει να αποδειχθεί αν, όπως υποστηρίζει ο προσφεύγων, στην παρούσα υπόθεση, το γεγονός ότι οι διατυπωθείσες από τον Διευθυντή και τη Γενική Διευθύντρια γνώμες δεν περιελήφθησαν στον ατομικό φάκελό του ή δεν του γνωστοποιήθηκαν, πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων, έχει ως αποτέλεσμα να επηρεάζεται το κύρος των αποφάσεων αυτών. Προς τον σκοπό αυτό, πρέπει να εξακριβωθεί αν οι επίμαχες γνώμες αναφέρονται σε πραγματικά στοιχεία σχετικά με τις ικανότητες, την απόδοση ή τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος, τα οποία δεν αναφέρονταν στον ατομικό φάκελό του και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, αν τα εν λόγω στοιχεία άσκησαν πράγματι καθοριστική επιρροή στο περιεχόμενο των προσβαλλομένων αποφάσεων.

31 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι ανωτέρω γνώμες αναφέρονται πράγματι σε ορισμένα πραγματικά στοιχεία που αφορούν τις ικανότητες και τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος, τα οποία ούτε είχαν περιληφθεί στον ατομικό φάκελό του ούτε του είχαν γνωστοποιηθεί πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων. Ειδικότερα, όσον αφορά τις οργανωτικές ικανότητες του ενδιαφερομένου, τόσο ο Διευθυντής όσο και ο Γενικός Διευθυντής ανέφεραν, στις διατυπωθείσες γνώμες τους, ότι «οι παρεμβάσεις του στον τομέα αυτό τελευταία δεν υπήρξαν ιδιαίτερα επιτυχείς», η δε Γενική Διευθύντρια προσέθεσε ότι αυτές «προκάλεσαν σοβαρές αμφιβολίες και για τις ικανότητές του και για το πνεύμα συνεργασίας του». Από την εξέταση του φακέλου του προσφεύγοντος προκύπτει ότι τα πραγματικά περιστατικά που μόλις αναφέρθηκαν δεν περιλαμβάνονταν σ' αυτόν.

32 Επομένως, παραλείποντας να γνωστοποιήσει αυτά τα στοιχεία στον προσφεύγοντα και να τα περιλάβει στον ατομικό φάκελό του, το καθού παρέβη τις διατάξεις του άρθρου 26 του ΚΥΚ.

33 Προκειμένου να αποδειχθεί αν η παράβαση αυτή κατέστησε άκυρες τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, πρέπει να εξακριβωθεί, στη φάση αυτή, αν τα δυσμενή για τον προσφεύγοντα στοιχεία, τα οποία μόλις αναφέρθηκαν, είχαν καθοριστική επίπτωση επί της απορρίψεως της υποψηφιότητάς του και επί του διορισμού του Κ.

34 Από την εξέταση των εγγράφων του φακέλου της υποθέσεως και, ειδικότερα, των εκθέσεων βαθμολογίας προκύπτει συναφώς ότι οι λόγοι που στηρίζονται στην αντιπαράθεση των βαθμών που έλαβαν αντιστοίχως ο προσφεύγων και ο προαχθείς υποψήφιος στην έκθεση βαθμολογίας τους αρκούν για να δικαιολογήσουν την προτίμηση την οποία η διοίκηση επιφύλαξε στον τελευταίο, σε καθένα από τα διαδοχικά στάδια της εν λόγω διαδικασίας. Πράγματι, από την απόφαση της 25ης Ιουνίου 1992 περί απορρίψεως της ενστάσεως σαφώς προκύπτει ότι η ΑΔΑ στηρίχθηκε κυρίως στη συγκριτική εξέταση των εκθέσεων βαθμολογίας. Αφού επιβεβαίωσε ότι ο Διευθυντής και εν συνεχεία η Γενική Διευθύντρια είχαν προβεί σε λεπτομερή, εμπεριστατωμένη και συγκριτική ανάλυση των εν λόγω εκθέσεων, η ΑΔΑ ανέφερε, στην εν λόγω απόφαση, ότι «από αυτό το στάδιο ήδη είχε φανεί ότι, ανεξάρτητα από την ποιότητα των προσόντων και γνώσεων (του προσφεύγοντος), η έκθεση βαθμολογίας του υστερούσε εκείνης πολλών άλλων υποψηφίων που ανταποκρίνονταν καλύτερα στις προϋποθέσεις και τα προσόντα που απαιτούσε η υπ' αριθ. 6776 ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως». Κατά τις πληροφορίες που παρασχέθηκαν με το υπόμνημα αντικρούσεως, ο συνολικός βαθμός τον οποίον έλαβε ο προαχθείς υποψήφιος στις δύο εκθέσεις βαθμολογίας του για τις δύο περιόδους αναφοράς 1987-1988 και 1989-1991 ήταν κάθε φορά ανώτερος κατά δύο μονάδες από

αυτόν του προσφεύγοντος. Εξάλλου, όσον αφορά ειδικότερα ορισμένα σημεία, καθοριστικά εν προκειμένω εν όψει των προσόντων που απαιτούνται από ένα προϊστάμενο τμήματος, οι απαντήσεις του καθού στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, κατά την προφορική διαδικασία, δείχνουν ότι, υπό το σημείο που φέρει τον τίτλο «ανθρώπινες σχέσεις: ικανότητα για συλλογική εργασία, ομαδικό πνεύμα· ικανότητα εμπιστοσύνης στους συνεργάτες, αναθέσεως ευθυνών», ο Κ. έλαβε τον βαθμό «άριστα», ενώ ο προσφεύγων έλαβε τον βαθμό «πολύ καλά». Σύμφωνα με τις απαντήσεις αυτές, το ίδιο ισχύει για τα σημεία που αφορούν αντιστοίχως την «επαγγελματική συνείδηση: συναίσθηση των ευθυνών, τήρηση των ισχυόντων κανόνων και των ληφθεισών οδηγιών, ακρίβεια», καθώς και την «ευχέρεια αντιλήψεως και κρίσεως», τα οποία αμφότερα έτυχαν του βαθμού «άριστα» στην έκθεση του Κ. και «πολύ καλά» στην έκθεση του προσφεύγοντος. Μόνο ο βαθμός (πολύ καλά) τον οποίο έλαβε ο προσφεύγων στο σημείο «γνώσεις (γενικές και επαγγελματικές) αναγκαίες για την άσκηση των καθηκόντων» ήταν ανώτερος αυτού (καλά) που δόθηκε στον προαχθέντα υποψήφιο. Υπό τις περιστάσεις αυτές, οι λόγοι που στηρίζονται στη σύγκριση σημείο προς σημείο των εκθέσεων βαθμολογίας του προσφεύγοντος και του προαχθέντος υποψηφίου, καθώς και στο σύνολο των ληφθέντων βαθμών, δικαιολογούν επαρκώς την προτίμηση που δόθηκε στον Κ. Επομένως, οι ανωτέρω κρίσεις σχετικά με τις οργανωτικές ικανότητες του προσφεύγοντος, που περιλαμβάνονται στις διατυπωθείσες από τον Διευθυντή και τη Γενική Διευθύντρια γνώμες, δεν άσκησαν καθοριστική επιρροή στην πραγματοποιηθείσα από την ΑΔΑ επιλογή. Το γεγονός ότι τα στοιχεία αυτά δεν περιελήφθησαν στον φάκελό του ούτε γνωστοποιήθηκαν στον ενδιαφερόμενο δεν μπορεί, επομένως, να καταστήσει άκυρες τις προσβαλλόμενες αποφάσεις.

35 Απ' όλες τις προεκτεθείσες σκέψεις προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος, ο οποίος στηρίζεται στην προσβολή του δικαιώματος άμυνας και στην παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ, πρέπει να απορριφθεί καθόσον προβάλλεται προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως των αποφάσεων περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος και διορισμού άλλου υποψηφίου.

Ως προς τον λόγο που στηρίζεται στην πλημμελή συγκριτική εξέταση της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος

Επιχειρήματα των διαδίκων

36 Όσον αφορά τον τρίτο αυτό λόγο, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ΑΔΑ παρέβη το άρθρο 45 του ΚΥΚ, το οποίο αφορά τη συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων στο πλαίσιο διαδικασίας προαγωγής. Ισχυρίζεται

ότι η παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως των υπαλλήλων, η προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως καθώς και η παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ «συνεπάγονται εξ ορισμού παράβαση και της διατάξεως περί συγκριτικής εξετάσεως των προσόντων των υπαλλήλων, διότι μία τέτοια συγκριτική εξέταση είναι εκ των πραγμάτων αδύνατη ελλείψει ισότητας και ακροάσεως των υποψηφίων».

37 Επιπλέον, ο προσφεύγων επικαλείται, επικουρικώς, παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ λόγω πρόδηλης πλάνης κατά την εκτίμηση όσον αφορά την οργανωτική εμπειρία του, τις γλωσσικές γνώσεις του και την αρχαιότητά του στον βαθμό LA 4.

38 Αναφέρει ότι η οργανωτική εμπειρία του — ιδιαίτερα σημαντική για την προς πλήρωση θέση — προκύπτει από τα καθήκοντα που άσκησε κατά τη διάρκεια τριών ετών, από το 1985 έως το 1988, ως «επικεφαλής ομάδας» στην υπηρεσία Συνοπτικών Πρακτικών, καθώς και από το γεγονός ότι διηύθυνε την ομάδα Ελλήνων μεταφραστών, κατά τις περιόδους συνόδου του Κοινοβουλίου στο Στρασβούργο, σαράντα περίπου φορές. Κατά τον προσφεύγοντα, οι υποψήφιοι που έτυχαν ακροάσεως από την De Enterria, και ειδικότερα ο Κ., δεν είχαν παρόμοια εμπειρία.

39 Ως προς τις γλωσσικές γνώσεις του, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν έλαβαν υπόψη το γεγονός ότι χειρίζεται πέντε γλώσσες ενώ ο τελικώς προαχθείς υποψήφιος χειρίζεται μόνο τρεις.

40 Τέλος, η αρχαιότητά του στον βαθμό LA 4 είναι μεγαλύτερη κατά 20 % από αυτήν των τεσσάρων υποψηφίων που κλήθηκαν από τη Γενική Διευθύντρια.

41 Ο προσφεύγων δέχεται ότι η υπεροχή του όσον αφορά τα τρία προαναφερθέντα ζητήματα μπορούσε να εξουδετερωθεί από το περιεχόμενο των εκθέσεων βαθμολογίας, αν η έκθεση του Κ. ήταν πράγματι ουσιωδώς καλύτερη της δικής του, πράγμα το οποίο εντούτοις δεν συμβαίνει. Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο προσφεύγων έχει τη γνώμη ότι η διοίκηση υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη κατά τη συγκριτική εξέταση των υποψηφιοτήτων, μη λαμβάνοντας υπόψη ούτε

την ελαχίστη διαφορά μεταξύ των μονάδων του προαχθέντος υποψηφίου (59) και αυτών που δόθηκαν στον ίδιο (57), ούτε την ύπαρξη γνωστών διαφωνιών μεταξύ του προσφεύγοντος και του συντάκτη των εν λόγω εκθέσεων.

42 Το καθού απορρίπτει τα επιχειρήματα αυτά. Ισχυρίζεται ότι η έκθεση βαθμολογίας του προσφεύγοντος υστερεί κατά δύο μονάδες από αυτήν του προαχθέντος υποψηφίου. Επομένως, ακριβώς μετά από λεπτομερή, εμπεριστατωμένη και συγκριτική ανάλυση των εκθέσεων βαθμολογίας, η ΑΔΑ έκρινε ότι μια άλλη υποψηφιότητα, αυτή του Κ., ήταν καταλληλότερη για την πλήρωση της επίδικης θέσεως.

43 Όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με τη φερομένη ελαχίστη διαφορά μεταξύ των εν λόγω εκθέσεων βαθμολογίας, το καθού παρατηρεί ότι «δύο επιπλέον μονάδες αρκούν κατά πολύ για να επικυρώσουν την επιλογή της ΑΔΑ, πολύ δε περισσότερο (διότι αυτή η επιλογή) δικαιολογείται λόγω των προσόντων, γνώσεων και προϋποθέσεων που απαιτεί η ανακοίνωση για την πλήρωση της κενής θέσεως»· το καθού ισχυρίζεται ότι ο προσφεύγων δεν παρέχει καμία απόδειξη όσον αφορά τη μεγαλύτερη πείρα του στο οργανωτικό επίπεδο, καθώς δεν εκλήθη να αναπληρώσει τον προϊστάμενο του τμήματος κατά τα τελευταία χρόνια, αντίθετα προς τον Κ. Επιπλέον, ο Κ. πληρούσε τις προϋποθέσεις όσον αφορά τις γλωσσικές γνώσεις, τις οποίες απαιτούσε η ανακοίνωση για την πλήρωση της κενής θέσεως.

Κρίση του Πρωτοδικείου

44 Καταρχάς, αναφέρεται ότι η αιτίαση ότι η συγκριτική εξέταση των υποψηφιοτήτων πάσχει λόγω του ότι ο προσφεύγων δεν έτυχε προσωπικής ακροάσεως από τη Γενική Διευθύντρια και δεν του γνωστοποιήθηκαν πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων οι διατυπωθείσες ως προς αυτόν από τους ιεραρχικώς ανωτέρους του γνώμες, συμπίπτει μερικώς με τους δύο πρώτους λόγους που προέβαλε ο προσφεύγων προς στήριξη του αιτήματός του ακυρώσεως. Δεδομένου ότι οι δύο ως άνω λόγοι κρίθηκαν αβάσιμοι από το Πρωτοδικείο, η αιτίαση αυτή πρέπει επίσης να απορριφθεί με την ίδια αιτιολογία.

45 Ως προς τη δεύτερη αιτίαση, που προβάλλεται επικουρικώς, σύμφωνα με την οποία οι προσβαλλόμενες αποφάσεις οφείλονται σε πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση, πρέπει να υπομνησθεί, εκ προοιμίου, ότι, κατά πάγια νομολογία, η

ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για να σταθμίζει, στα πλαίσια διαδικασίας προαγωγής ή μεταθέσεως, το συμφέρον της υπηρεσίας καθώς και τα προσόντα των υποψηφίων για την κάλυψη της προς πλήρωση θέσεως. Επομένως, ο έλεγχος του Πρωτοδικείου πρέπει να περιορίζεται, στον εν λόγω τομέα, στο ερώτημα αν, λαμβάνοντας υπόψη τις σκέψεις που οδήγησαν την ΑΔΑ στην εκτίμησή της, αυτή δεν έκανε χρήση της εξουσίας της κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο (βλ., ιδίως, την απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Φεβρουαρίου 1987, 366/85, Huybrechts κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 629, σκέψη 9, και την προαναφερθείσα απόφαση Bonino κατά Επιτροπής, σκέψη 5, καθώς και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Φεβρουαρίου 1992, Τ-11/91, Schloh κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-203, σκέψη 51).

46 Στην παρούσα υπόθεση, από την απάντηση επί της ενστάσεως καθώς και από τις παρατηρήσεις του Κοινοβουλίου ενώπιον του Πρωτοδικείου σαφώς προκύπτει ότι το καθού όργανο στηρίχθηκε, κατά την επιλογή του, κυρίως σε λεπτομερή συγκριτική εξέταση των εκθέσεων βαθμολογίας των υποψηφίων, σε κάθε στάδιο της διαδικασίας. Εξάλλου, υπό το πρίσμα των οργανωτικών ικανοτήτων, η ΑΔΑ μπόρεσε να κρίνει, κατά την άσκηση της διακριτικής εξουσίας της, ότι ο Κ. είχε περισσότερα προσόντα από τον προσφεύγοντα, ο οποίος, αντίθετα προς τον προαχθέντα υποψήφιο, δεν είχε κληθεί να αναπληρώσει τον προϊστάμενο τμήματος κατά τη διάρκεια των τελευταίων ετών, πράγμα το οποίο αυτός δεν αμφισβητεί. Εξάλλου, κανένα στοιχείο του φακέλου δεν επιτρέπει να εικασθεί ότι η διοίκηση δεν έλαβε υπόψη, στο πλαίσιο της εξετάσεώς της, τα γλωσσικά προσόντα του προσφεύγοντος, τα καθήκοντα του «επικεφαλής ομάδας» που αυτός άσκησε, καθώς και την αρχαιότητά του. Αντιθέτως, από την απάντηση επί της ενστάσεως και από τις παρατηρήσεις των διαδίκων ενώπιον του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι, παρόλον ότι έλαβε υπόψη τα προσόντα του προσφεύγοντος, τα οποία δεν αμφισβητεί, η ΑΔΑ έκρινε, εντούτοις, ότι ο Κ. ήταν ο καταλληλότερος υποψήφιος για την οικεία θέση. Εξάλλου, ο προσφεύγων δεν αναφέρει συναφώς κανένα στοιχείο που να μπορεί να δημιουργήσει αμφιβολίες ως προς τις ικανότητες του προαχθέντος υποψηφίου. Υπό τις περιστάσεις αυτές, και χωρίς να χρειάζεται να εξετασθούν λεπτομερέστερα τα προβληθέντα από τους διαδίκους επιχειρήματα, το Πρωτοδικείο αναγνωρίζει ότι οι αναφερθείσες πιο πάνω σκέψεις επί των οποίων η ΑΔΑ στήριξε την επιλογή της δεν υπερβαίνουν τα όρια της εξουσίας της εκτιμήσεως.

47 Επομένως, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν μπορούν να θεωρηθούν ως πάσχουσες πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση. Συνεπώς, ο τρίτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Ως προς τον λόγο που στηρίζεται στην ανεπαρκή αιτιολογία

Επιχειρήματα των διαδίκων

48 Στο πλαίσιο του τετάρτου αυτού λόγου, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η απάντηση του Κοινοβουλίου στη διοικητική ένσταση δεν αναφέρει τους λόγους απορρίψεως της υποψηφιότητάς του. Υπενθυμίζει ότι το άρθρο 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, επιβάλλει στη διοίκηση να προβαίνει στην επιλογή των υποψηφίων βάσει δύο κριτηρίων: του κριτηρίου της συγκριτικής εξετάσεως των προσόντων των υπαλλήλων που έχουν δικαίωμα βαθμολογικής προαγωγής και του κριτηρίου των εκθέσεων βαθμολογίας. Όμως, όσον αφορά το πρώτο αυτό κριτήριο, το Κοινοβούλιο περιορίστηκε να απορρίψει ως αλυσιτελή ορισμένα από τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος, χωρίς να μνημονεύσει καν τα υπόλοιπα. Όσον αφορά το δεύτερο κριτήριο, περιορίστηκε στο να εμμείνει στο γεγονός ότι η έκθεση του προσφεύγοντος ήταν κατώτερη εκείνης πολλών άλλων υποψηφίων, χωρίς εξάλλου να τους αναφέρει επακριβώς.

49 Το καθού θεωρεί ότι από την απάντηση στη διοικητική ένσταση μπορούσε ο προσφεύγων να εκτιμήσει το βάσιμο της απορρίψεως της υποψηφιότητάς του και τη σκοπιμότητα ασκήσεως προσφυγής.

Κρίση του Πρωτοδικείου

50 Πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι, σε περίπτωση αποφάσεως περί απορρίψεως υποψηφιότητας, η ΑΔΑ υποχρεούται σε αιτιολόγηση, τουλάχιστον στο στάδιο απορρίψεως της ενστάσεως κατά της αποφάσεως αυτής. Δεδομένου ότι οι προαγωγές πραγματοποιούνται κατόπιν επιλογής, αρκεί, σύμφωνα με πάγια νομολογία, η αιτιολογία αυτή να αφορά τη συνδρομή των νομίμων προϋποθέσεων από τις οποίες ο ΚΥΚ εξαρτά το νομότυπο μιας προαγωγής.

51 Στην παρούσα υπόθεση, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η απόφαση του Προέδρου του Κοινοβουλίου της 25ης Ιουνίου 1992, περί απορρίψεως της ενστάσεως του προσφεύγοντος, ήταν επαρκώς αιτιολογημένη. Πράγματι, η ΑΔΑ ανέφερε σ' αυτήν ρητώς ότι είχε προβεί στην επιλογή της βάσει εμπεριστατωμένης και λεπτομερούς συγκριτικής εξετάσεως των εκθέσεων βαθμολογίας καθώς και των αντίστοιχων προσόντων των υποψηφίων. Διευκρίνισε επίσης ότι η έκθεση βαθμολογίας του προσφεύγοντος υστερούσε εκείνης πολλών άλλων υποψηφίων, οι

οποίοι πληρούσαν καλύτερα από αυτόν τις προϋποθέσεις και ανταποκρίνονταν στα προσόντα που απαιτούσε η ανακοίνωση για την πλήρωση της κενής θέσεως. Αυτή η αιτιολογία επαρκούσε για να καταστεί δυνατό στον ενδιαφερόμενο να εκτιμήσει τη σκοπιμότητα της ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου και σ' αυτό να ασκήσει τον έλεγχό του. Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, η ΑΔΑ σε καμία περίπτωση δεν ήταν υποχρεωμένη να αναφέρει ακριβέστερα, στην αιτιολογία της αποφάσεώς της, το αποτέλεσμα της συγκριτικής εξετάσεώς της των υποψηφιοτήτων.

52 Επιπλέον, και κατά πάσα περίπτωση, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η αιτιολογία της αποφάσεως περί απορρίψεως της ενστάσεως ήταν ανεπαρκής — πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω — η αιτιολογία αυτή θα μπορούσε να συμπληρωθεί από τις επεξηγήσεις που παρέσχε το οικείο όργανο ενώπιον του Πρωτοδικείου, κατόπιν της ασκήσεως της παρούσας προσφυγής, σύμφωνα με πάγια νομολογία (βλ., ιδίως, την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Φεβρουαρίου 1990, C-343/87, Culin κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-225, σκέψη 15, και την προαναφερθείσα απόφαση Schloh κατά Συμβουλίου, σκέψη 85). Εν προκειμένω, σημειώνεται ότι η επαρκής αιτιολογία της απαντήσεως επί της ενστάσεως συμπληρώθηκε, εξάλλου, σε μεγάλο βαθμό ενώπιον του Πρωτοδικείου, ιδίως από τις απαντήσεις του Κοινοβουλίου στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου σχετικά με τις αναλυτικές εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στις αντίστοιχες εκθέσεις βαθμολογίας του προσφεύγοντος και του προαχθέντος υποψηφίου.

53 Επομένως, ο τέταρτος λόγος, ο οποίος στηρίζεται στην ανεπαρκή αιτιολογία, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

54 Από όλες τις προεκτεθείσες σκέψεις προκύπτει ότι το αίτημα ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

Επί των αιτημάτων επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης

Επιχειρήματα των διαδίκων

55 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις του προκάλεσαν ηθική βλάβη τόσο εντός του τμήματός του όσο και στις σχέσεις με τους ανωτέρους του. Υπό τις συνθήκες αυτές ζητεί, με την προσφυγή, να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να του καταβάλει το συμβολικό ποσό του 1 ECU στην περίπτωση που οι εν λόγω αποφάσεις ακυρωθούν.

56 Επικουρικώς, ο προσφεύγων ζητεί να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να του καταβάλει 200 000 BFR, ως ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη λόγω των πλημμελειών της διοικήσεως κατά τη διάρκεια της διαδικασίας πληρώσεως της θέσεως του προϊσταμένου του τμήματος, ακόμη και στην περίπτωση που οι εν λόγω πλημμέλειες δεν συνεπάγονται την ακυρότητα των δύο προσβαλλομένων αποφάσεων. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται, ειδικότερα, ότι αποκλείοντάς τον αυθαιρέτως από τις συνεντεύξεις με τη Γενική Διευθύντρια, το Κοινοβούλιο παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως και ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας. Ο αποκλεισμός αυτός προσέβαλε σοβαρά το κύρος του προσφεύγοντος και προκάλεσε σημαντικές δυσχέρειες στο πλαίσιο των επαγγελματικών σχέσεών του.

57 Πλέον επικουρικώς, δηλαδή ακόμη και αν κανένας από τους γενεσιουργούς λόγους ευθύνης, που αναφέρονται στην προηγουμένη παράγραφο, δεν θεωρηθεί ως αποδειχθείς, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το Κοινοβούλιο παρέβη το καθήκον του αρωγής, που διατυπώνεται στο άρθρο 24 του ΚΥΚ. Ισχυρίζεται ότι η διοίκηση υποχρεούται, δυνάμει του άρθρου αυτού, να περιλαμβάνει στις εκθέσεις βαθμολογίας τις παρατηρήσεις που μπορούν να βοηθήσουν «πράγματι τον βαθμολογούμενο να βελτιώσει την απόδοσή του στην υπηρεσία». Εν προκειμένω, η έκθεσή του για την περίοδο αναφοράς από την 1η Ιανουαρίου 1989 έως την 1η Ιανουαρίου 1991 περιείχε έναν βαθμό «άριστα», έξι «πολύ καλά» και έναν «καλά». Αυτή η βαθμολόγηση θεωρήθηκε από τον ενδιαφερόμενο ως απολύτως ικανοποιητική μέχρις ότου πληροφορήθηκε, από την απάντηση του Κοινοβουλίου στη σχετική ένστασή του, ότι πολλοί άλλοι υποψήφιοι είχαν καλύτερη βαθμολογία. Η διοίκηση παρέβη, επομένως, το καθήκον αρωγής της μη εφιστώντας την προσοχή του προσφεύγοντος στο γεγονός ότι οι επιδόσεις του υστερούσαν σε σχέση προς αυτές των συναδέλφων του.

58 Με το υπόμνημά του απαντήσεως, ο προσφεύγων προβάλλει ένα νέο γενεσιουργό λόγο ευθύνης του Κοινοβουλίου, που στηρίζεται στο προαναφερθέν άρθρο 26 του ΚΥΚ. Από το υπόμνημα αντικρούσεως προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο διέθετε διοικητικά έγγραφα που περιέχουν πραγματικά γεγονότα και κρίσεις που μπορούν να επηρεάσουν αρνητικά τη σταδιοδρομία του, τα οποία δεν περιελήφθησαν στον ατομικό φάκελό του κατ' εφαρμογή του άρθρου 26 του ΚΥΚ. Το γεγονός αυτό συνεπάγεται επιδείνωση της ηθικής βλάβης που υπέστη. Συνεπώς, τροποποιώντας τα διατυπωθέντα στο δικόγραφο της προσφυγής αιτήματα, ζητεί να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να του καταβάλει λόγω ικανοποιήσεως της βλάβης αυτής το ποσό των 100 000 BFR στην περίπτωση κατά την οποία το κύριο αίτημά του, σχετικά με την ακύρωση των δύο προσβαλλομένων αποφάσεων, γίνει δεκτό. Επικουρικώς, στην περίπτωση απορρίψεως του κυρίου αιτήματος, ο προσφεύγων ζητεί να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να του καταβάλει το ποσό των 300 000 BFR, λόγω ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης την οποία υπέστη.

59 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι το αίτημα χρηματικής ικανοποιήσεως που συνδέεται άμεσα με τους λόγους που προβλήθηκαν προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο. Εξάλλου, θεωρεί απαράδεκτα τα νέα αιτήματα χρηματικής ικανοποιήσεως που δεν συνδέονται στενά με το αίτημα ακυρώσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων, για τον λόγο ότι, κατά το προ της ασκήσεως της προσφυγής στάδιο, δεν υποβλήθηκε ενώπιον της ΑΔΑ αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, περί ικανοποιήσεως της φερομένης βλάβης του προσφεύγοντος.

60 Εν πάση περιπτώσει, όσον αφορά τη βλάβη που προκύπτει από τη φερομένη παράβαση του άρθρου 24 του ΚΥΚ, το καθού αμφισβητεί, επί της ουσίας, ότι παρέβη το καθήκον του αρωγής έναντι του προσφεύγοντος. Ισχυρίζεται ότι το καθήκον παρακινήσεως των υπαλλήλων να αναβαθμίσουν το επίπεδο των υπηρεσιών τους έχει γενική ισχύ, ώστε η άσκησή του έναντι ορισμένου υπαλλήλου ενόψει της προαγωγής του σε μεγαλύτερο βαθμό θα ήταν, ιδίως, αντίθετη προς την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

Κρίση του Πρωτοδικείου

61 Το Πρωτοδικείο αναφέρει, καταρχάς, ότι το αίτημα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω της φερομένης ηθικής βλάβης που υπέστη ο προσφεύγων από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, με το οποίο επιδιώκεται η καταβολή 1 ECU, συνδέεται στενά, από άποψη ουσίας, με το αίτημα ακυρώσεως καθαυτό. Δεδομένου ότι το τελευταίο αυτό αίτημα δεν έγινε δεκτό, το εν λόγω αίτημα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης θα πρέπει επίσης να απορριφθεί ως αβάσιμο [βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1971, 53/70, Vinck κατά Επιτροπής, Rec. 1971, σ. 601, σκέψη 14 (υφίσταται μόνο συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά: Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 871), και του Πρωτοδικείου της 16ης Ιουλίου 1992, Τ-1/91, Della Pietra κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2145, σκέψη 34)].

62 Ως προς τα άλλα αιτήματα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης, τονίζεται, εκ προοιμίου, ότι ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι υπέστη, ανεξάρτητα από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις καθαυτές, βλάβες τριών ειδών, οι οποίες οφείλονται η κάθε μία σε ξεχωριστή και αυτοτελή αιτία. Πρώτον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, στην περίπτωση κατά την οποία οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν κριθούν πλημμελείς, θα υποστεί βλάβη λόγω του γεγονότος και μόνο ότι δεν έτυχε ακροάσεως από τη Γενική Διευθύντρια. Δεύτερον, προτείνει, πλέον επικουρικώς, ότι, μη εφιστώντας την προσοχή του στο γεγονός ότι η βαθμολογία του υστερούσε σε σχέση προς αυτήν ορισμένων εκ των συναδέλφων του, η διοίκηση παρέβη το άρθρο 24 του ΚΥΚ σχετικά με το καθήκον αρωγής και του προκάλεσε βλάβη. Τρίτον, ο προσφεύγων θεωρεί ότι

υπέστη βλάβη λόγω του ότι οι ανωτέρω γνώμες του Διευθυντή και της Γενικής Διευθύντριας δεν περιελήφθησαν στον ατομικό φάκελό του, κατά παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ.

63 Αναγνωρίζεται συναφώς ότι τα ανωτέρω τρία αιτήματα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως δεν εμφανίζουν καμία σχέση με το αίτημα ακυρώσεως των αποφάσεων περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του και διορισμού του Κ. Πράγματι, οι βλάβες των οποίων την αποκατάσταση ζητεί επομένως ο προσφεύγων δεν οφείλονται στις προσβαλλόμενες αποφάσεις καθαυτές, αλλά ανάγονται στους ανωτέρω τρεις γενεσιουργούς λόγους, τους οποίους προβάλλει ο ενδιαφερόμενος αυτοτελώς, ανεξάρτητα από το ζήτημα του νομοτύπου των εν λόγω αποφάσεων. Το παραδεκτό των εν λόγω αιτημάτων επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης πρέπει, επομένως, να εξετασθεί ανεξάρτητα από το παραδεκτό του αιτήματος ακυρώσεως.

64 Επομένως, τα εν λόγω αιτήματα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως πρέπει, εν προκειμένω, να κριθούν απαράδεκτα, καθόσον ο προσφεύγων δεν υπέβαλε προηγουμένως στην ΑΔΑ αίτηση, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, ζητώντας από τη διοίκηση να λάβει απόφαση επί ενδεχομένης αποκαταστάσεως των προβαλλομένων βλαβών (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Ιουνίου 1993, Τ-46/90, Devillez κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-699, σκέψη 43).

65 Εξάλλου, και εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι τα ανωτέρω τρία αιτήματα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως είναι αβάσιμα, καθόσον οι τρεις προϋποθέσεις για την ύπαρξη ευθύνης της Κοινότητας — δηλαδή ο παράνομος χαρακτήρας της συμπεριφοράς που προσάπτεται στο όργανο, το αληθές της βλάβης και η ύπαρξη αιτιώδους συναφείας μεταξύ της συμπεριφοράς αυτής και της προβαλλομένης βλάβης — δεν συντρέχουν εν προκειμένω (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 1992, Τ-165/89, Plug κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-367).

66 Πράγματι, όσον αφορά το αίτημα χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω της προβαλλομένης βλάβης που προέκυψε από τη μη πραγματοποίηση συνεντεύξεως του προσφεύγοντος με τη Γενική Διευθύντρια, πρέπει να αναφερθεί ότι η μη πρόσκληση του προσφεύγοντος σε τέτοια συνέντευξη δεν συνιστά σε καμία περίπτωση υπηρεσιακό πταίσμα καταλογιστέο στη διοίκηση, η οποία δεν υπερέβη τα όρια της εξουσίας της εκτιμήσεως, όπως ήδη αποδείχθηκε στο πλαίσιο της εξετάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

67 Η ύπαρξη υπηρεσιακού πταίσματος κατά μείζονα λόγο δεν αποδεικνύεται στα πλαίσια του δευτέρου αιτήματος επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως, που στηρίζεται στη φερομένη παράβαση του άρθρου 24 του ΚΥΚ. Σημειώνεται συναφώς ότι οι εκθέσεις βαθμολογίας έχουν ατομικό και προσωπικό χαρακτήρα και ούτε οι διατάξεις του ΚΥΚ ούτε η πρακτική επιβάλλουν στη διοίκηση την υποχρέωση να πληροφορεί τους υπαλλήλους περί του σχετικού επιπέδου της βαθμολογίας τους σε σχέση προς αυτή των άλλων υποψηφίων. Εν προκειμένω, δεν μπορεί επομένως να χωρήσει αιτίαση κατά του Κοινοβουλίου ότι παρέβη το καθήκον του αρωγής, κατά την έννοια του άρθρου 24 του ΚΥΚ, ενώ δεν παρέβη καμία υποχρέωση εκ του ΚΥΚ έναντι του προσφεύγοντος.

68 Όσον αφορά το αίτημα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ, καθόσον η διοίκηση δεν περιέλαβε ορισμένες αμφισβητούμενες πληροφορίες, οι οποίες περιέχονται στις γνώμες του Διευθυντή και της Γενικής Διευθύντριας, στον ατομικό φάκελο του προσφεύγοντος, αναγνωρίζεται ότι αυτός δεν υπέστη καμία βλάβη λόγω της πλημμέλειας αυτής. Πράγματι, το Πρωτοδικείο απέδειξε, στα πλαίσια της εξετάσεώς του του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ότι οι εν λόγω κρίσεις δεν είχαν καμία επίπτωση επί των προσβαλλομένων αποφάσεων.

69 Επομένως, πρέπει να απορριφθούν όλα τα αιτήματα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης.

Επί των δικαστικών εξόδων

70 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα αν υπάρχει σχετικό αίτημα. Πάντως, κατά το άρθρο 88 του ιδίου κανονισμού, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν στο πλαίσιο των προσφυγών που άσκησαν υπάλληλοι των Κοινοτήτων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπει την προσφυγή ως προς όλα τα αιτήματά της.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του έξοδα.

Bellamy Saggio Briët

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Νοεμβρίου 1993.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

H. Jung C. W. Bellamy